

forenede Rigsdag vil være at meddele paa det kongelige Budskab, har enhver af de tre Grupper, hvori de som ovenmeldt have sondret sig, foresat sit særegne Forslag og ledsaget samme med en Motivering.

De undertegnede Flensborg, H. Hage, H. P. Hansen, S. Jørgensen, J. E. Larsen, D. Lehmann, Rosenørn, Spandet og Westely ere vel, som ovenanført, fuldkommen enige med Udvalgets øvrige Medlemmer i at tilraade den forenede Rigsdag beredvilligen at give sit Samtykke til den paatænkte Ordning af Thronfølgen, forsaavidt samme eventuelt kalder Hans Høihed Prinds Christian af Glyksborg og de mandlige Arvinger af hans nuværende Ugteskab til Arv i alle de Lande, der nu ere forenede under Kongens Scepter; men forsaavidt der hertil er føiet en Bestemmelse om, at den efter Kongeloven og Grundloven nu subsidiairt gjældende cognatistiske Arvesølge skulde ophæves, kunne vi ikke tilraade, men maa meget mere paa det Bestemteste fraraade Rigsdagen for Tiden at gaae ind paa dette Spørgsmaal.

Ved Bedømmelsen af dette Punkt bør der uden tvivl tages et væsentligt Hensyn til, om denne Ophævelse af den hidtil for den langt overveiende Deel af Monarchiet gjældende Arvesølge er noget, der er vedtaget ved de stedfunde Forhandlinger og afsluttede Tractater, som en Bestanddeel af det hele Arrangement, der skulde bringes istand, eller dog forudsat som en Betingelse for dette Arrangement, eller om saadant ikke er Tilfældet; thi, endssjønt Landet i første Fald dog ikke vilde være bundet ved en saadan Tractat, uden Rigsdagens Samtykke, ifølge Grundlovens § 23, er det dog aabenbart, at Sagen stiller sig ikke liigt anderledes, hvis der virkelig var en saadan tractatmæssig Nødvendighed tilstede til enten at antage eller at forkaste det Hele, end naar denne Del af Forslaget blot er et af vort eget Ministerium ensidigen tilføiet Tillæg.

Men vi troe, at man ved en nogenlunde opmærksom Gjennemlæsning og omhyggelig

Overveielse af de Rigsdagen forelagte Actstykker let vil kunne overbevise sig om, at ligesom disse intetsteds udtrykkelig have udtalt en Ophævelse af Kongelovens Arvesølge, saaledes have de ligesaalibet nogetsteds indirecte forudsat samme, hvorimod de meget mere mange Steder have forudsat dens vedblivende Gyldighed. Dens Ophævelse, og dermed Tilintetgjørelsen af nu bestaaende legitime Rettigheder, vilde derhos ganske stride imod den Aand, der har ledet Forhandlingerne.

Den ledende Tanke i Forhandlingerne, som overalt tydeligt og bestemt fremtræder, var den, at der for at opnaae det Maal man havde stillet sig: Opretholdelsen af det danske Monarchies Integritet, ikke burde gjøres Brud paa nogen lovlig bestaaende Arveret eller nogen saadan ved noget Magtsprog tilfidesættes, og navnlig er der ikke Tale om, imod de Paa gjældendes Willie at benytte Grundlovens § 4 til at ophæve nogen nærmere Arveret, der muligen kunde staae i Veien for den paatænkte Ordning. Det var kun ved Hjælp af de Vedkommendes frivillige Cessioner og Renunciationer, at man vilde tilveiebringe en Combination, og Forening af bestaaende Rettigheder, som ved den nu regjerende Mandstammes eventuelle Ophør skulde stikke det danske Monarchies Bestaaen i dets nuværende Omfang. Paa den ene Side blev ved Renunciationer af de efter Kongeloven nærmere staaende cognatistiske Arvinger (H. K. H. Landgrevinde Charlotte, H. D. Prinds Frederik af Hessen og H. D. Prindsesse Marie af Anhalt-Desau og hendes Børn) H. H. Prindsesse Louise af Glyksborg, der i Arveordenen fulgte efter disse, stillet som den nærmeste Cognat, der ved den mandlige Stammes Ophør skal være berettiget til at arve alle de Kongelovens Arvesølge undergivne Lande, nemlig Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvig, Hertugdømmet Lauenborg, visse Dele af Holsteen m. m. Efter hendes Afgang vilde hendes Børn ligestrem indtræde i denne Arveret, og skulle da ifølge Kongelovens Bestemmelser allerførst Sønnene træde til og med deres mandlige Afkom danne nye Mandstammer, som efter Førstefødselsret og Liniefølge arve fremfor